

Srečko Kosovel

Maszkok könnyei

Begöngyölve,
elbújva szólunk.
Kínszenvedve.
Mint hazugságkígyók,
tekerednek a szavak,
hullnak
a reménytelen éjekbe.
Éjekbe,
Éjekbe.
Maszkok.
Szenvedő maszkok.
Őszinték sosem vagyunk.

Kék paripák

Kék paripák, mezőkön át, mennek.
Holdfény-kabátba burkoltak.
Te? Te itt?
Álmok temetője.
Ott nyugszik az elhamvadt
nagyváros.
Izzó pirkadat süt le rá.
Szép holtan feküdni.
HP 75.

Ballada

Az őszi csöndbe
fenyőrigó
száll a karsztvidékre.

A mezőn
már senki sincs,
csak ő.
A parlag felett
száll.
És csak a vadász
követi...

Lövés a csöndbe;
csepp vér freccsen;
a fenyőrigó
elterül, elterül.

(A jeles szlovén költő halálának 90. évfordulója
alkalmából közreadott verseket Halász Albert
fordította.)